

Zamyslenia po 4. pôstnej nedeli 11. marca 2018

Nedeľa 11. marca 2018 – 4. nedeľa pôstna (Laetare)

Piesne: ES č. 89, 539

Text: Jer 20, 7 – 13

„7Zvábil si ma, Hospodine, a ja som sa dal zväbiť, uchopil si ma a premohol. Som terčom posmechu celý čas, každý sa mi posmieva. 8Lebo len čo sa ozvem, musím vykriknúť: Násilie a skaza! - volať. Lebo slovo Hospodinovo mi slúži na hanu a výsmech celý čas. 9Keď si však poviem: Nebudem Ho spomínať a nebudem už kázať v Jeho mene, tak mi je v srdci, akoby bol žeravý oheň zovretý v mojich kostiach. Namáhal som sa udržať to v sebe, ale nevládzem. 10Lebo som počul šepot mnohých: Hrôza zo všetkých strán! Udajte ho! Udajte ho! Všetci, ktorí sú mi priateľmi, strihnu na môj pád. Azda sa dá zviest'; potom ho premôžeme a pomstíme sa mu. 11Ale Hospodin je so mnou ako mocný hrdina, preto sa potknú moji prenasledovatelia a nič nezmôžu. Vyjdú úplne na hanbu, lebo nebudú mať úspech; večná a nezabudnuteľná bude ich potupa. 12Hospodine mocností, ktorý skúmaš spravodlivého a vidíš ľadviny i srdce, kiež uzriem Tvoju pomstu nad nimi, lebo Tebe som postúpil svoj spor. 13Spievajte Hospodinovi, chváľte Hospodina, lebo vyslobodil život úbožiaka z ruky zločincov.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

V ťažkostiach prýšti zo srdca úprimnosť! Slová Jeremiášovho rozhovoru s Hospodinom (modlitby) v tomto vybranom úseku (v. 7 – 13) sa nám môžu zdať prinajmenšom máťúce. Od zbožného proroka v službe Hospodinovej by sme nečakali, že sa tak výrazne prejaví svojím vzdorom („Lebo slovo Hospodinovo mi slúži na hanu a výsmech... a nebudem už kázať v Jeho mene“ v. 8b a 9a), alebo aj túžbou po pomste (v. 12b). Myšlienky, ako ich tu nachádzame, sa na prvý pohľad vôbec nepodobajú na zbožnú modlitbu. A predsa z jeho slov plynie bohatý odkaz. V prvom rade v tom, ako zvláda zmeny vo svojom živote. Chcel mať hlavne pokoj, žiť ako ostatní ľudia. Netúžil sa líšiť od svojho okolia. Keď prišlo Božie oslovenie, pozvanie do služieb Najvyššieho, bráni sa a vyhovára, že nie je súci ohlasovať Božiu vôľu a Jeho zámery. Poverenie od Hospodina nakoniec prijal, hoci nie dobrovoľne. Tušil, že tam, kde panuje násilie a skaza, kde ľud opustil prameň živej vody a radšej sa spolieha na deravé cisterny, tam prorocká služba nie je vítaná, ba až nemožná. No zároveň sa presvedčil, že jediná možnosť záchranu je v Hospodinovi. Len Jeho slovo je pravdivé, len On

je istota, iba na Ňom možno založiť nádej. Zmanipulovaná väčšina, na čele s múdrymi a vysoko postavenými vodcami ľudu, sa tomu protiví. Nesúhlasí s hlásateľom Božej vôle. Mal sa vtedy Jeremiáš otočiť, neísť proti prúdu? Bola by to cesta bez bolesti, vyhol by sa mnohým nepríjemnostiam. Ale tak by zradil svojho Pána. On sa však nemohol vzoprieť tlaku svojho srdca, ani premôcť „žhavý oheň zovretý... v kostiach“ (v. 9). Radšej siahol až na dno svojich síl. Zostal sám, ľuďmi opustený, so svojou úprimnou dôverou Bohu. Aj Boží Syn, Spasiteľ sveta, plniac Otcovu vôľu, pred hrozbou smrti vyznal: „... nie ako ja chcem, ale ako Ty... nech sa stane Tvoja vôľa.“ (Mt 26, 39. 42) Amen.

Modlitba:

Otče náš nebeský, Ty nás každú nedeľu pozývaš do svojej blízkosti, do spoločenstva veriacich v chráme, k počúvaniu Tvojho slova. Tvoje volanie je volaním k pokániu, vyznaniu hriechov a ľútosti nad nimi. Prichádzame k Tebe a prosíme; zmiluj sa nad nami pre zásluhy Pána Ježiša Krista. Amen.

Mgr. Ondrej Peťkovský, evanjelický a. v. duchovný na dôchodku, Trenčianske Stankovce